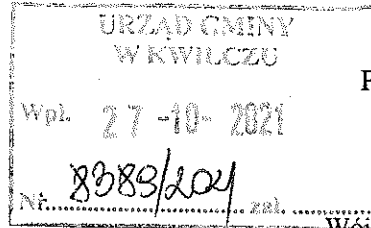

**SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
W POZNANIU**

SKO.OŚ.405.379.2019

Poznań, ... 2021 roku

Wójt Gminy Kwilicz,
ul. St. Wyszyńskiego 23,
64-420 Kwilicz,

*P. M. Wawrzyniak
P. P. Nabojska*

*27.10.2021
M. K.*

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Poznaniu – na podstawie przepisu art. 33 ustawy z dnia 3 października 2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 247) wnosi o podanie do publicznej wiadomości poprzez:

a) udostępnienie informacji na stronie Biuletynu Informacji Publicznej. organu właściwego w sprawie,

b) ogłoszenie informacji, w sposób zwyczajowo przyjęty, w siedzibie organu właściwego w sprawie,

c) ogłoszenie informacji przez obwieszczenie w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia, a w przypadku projektu dokumentu wymagającego udziału społeczeństwa - w prasie o odpowiednim do rodzaju dokumentu zasięgu,

d) w przypadku gdy siedziba organu właściwego w sprawie mieści się na terenie innej gminy niż gmina właściwa miejscowo ze względu na przedmiot postępowania - także przez ogłoszenie w prasie lub w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscowości lub miejscowościach właściwych ze względu na przedmiot postępowania

o decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu Nr SKO.OŚ.405.379.2019 z dnia 29 lipca 2021 roku, orzekającej nieważności decyzji Wójta Gminy Kwilicz z dnia 17 października 2019 roku (RRG.6220.4.2019.OŚ) stwierdzającej brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia polegającego na: „Wykonaniu stawu -ziemnego stawu rybiego służącego do ekstensywnej hodowli ryb. Zaprojektowano staw o powierzchni max. 2,5 ha i głębokości max. do 2,9 m.”, planowanego na terenie działki o nr ewid. 65/14, obręb Daleszynek oraz o nr ewid. 25/3, obręb Józefowo, gmina Kwilicz.

W związku z powyższym Kolegium przekazuje dodatkowy egzemplarz decyzji do wglądu dla osób zainteresowanych. Po dokonaniu obwieszczenia proszę o przekazanie do Kolegium Obwieszczenia opatrzonego datą wywieszenia i zdjęcia Obwieszczenia z tablicy ogłoszeń Państwa urzędu oraz informacji o udostępnieniu na stronie BIP.

Załącznik:

- Obwieszczenie,

Otrzymują:

1. Adresat,
2. aa.

2 up. Prezesa

Alina Kozłowska

SKO.OŚ.405.379.2019

OBWIESZCZENIE

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Poznaniu – na podstawie przepisu art. 33 ustawy z dnia z dnia 3 października 2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 247 ze zm.) – zawiadamia o wydaniu decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu Nr SKO.OŚ.405.379.2019 z dnia 29 lipca 2021 roku, orzekającej nieważności decyzji Wójta Gminy Kwilcz z dnia 17 października 2019 roku (RRG.6220.4.2019.OŚ) stwierdzającej brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia polegającego na: „Wykonaniu stawu -ziemnego stawu rybiego służącego do ekstensywnej hodowli ryb. Zaprojektowano staw o powierzchni max. 205 ha i głębokości max. do 2,9 m.”, planowanego na terenie działki o nr ewid. 65/14, obręb Daleszynek oraz o nr ewid. 25/3, obręb Józefowo, gmina Kwilicz.

Decyzję oraz dokumentację sprawy pozostawia się do wglądu dla stron postępowania w Urzędzie Gminy Kwilicz, przez okres 14 dni od dnia podania do publicznej wiadomości, pokój ....., w godzinach pracy Urzędu.

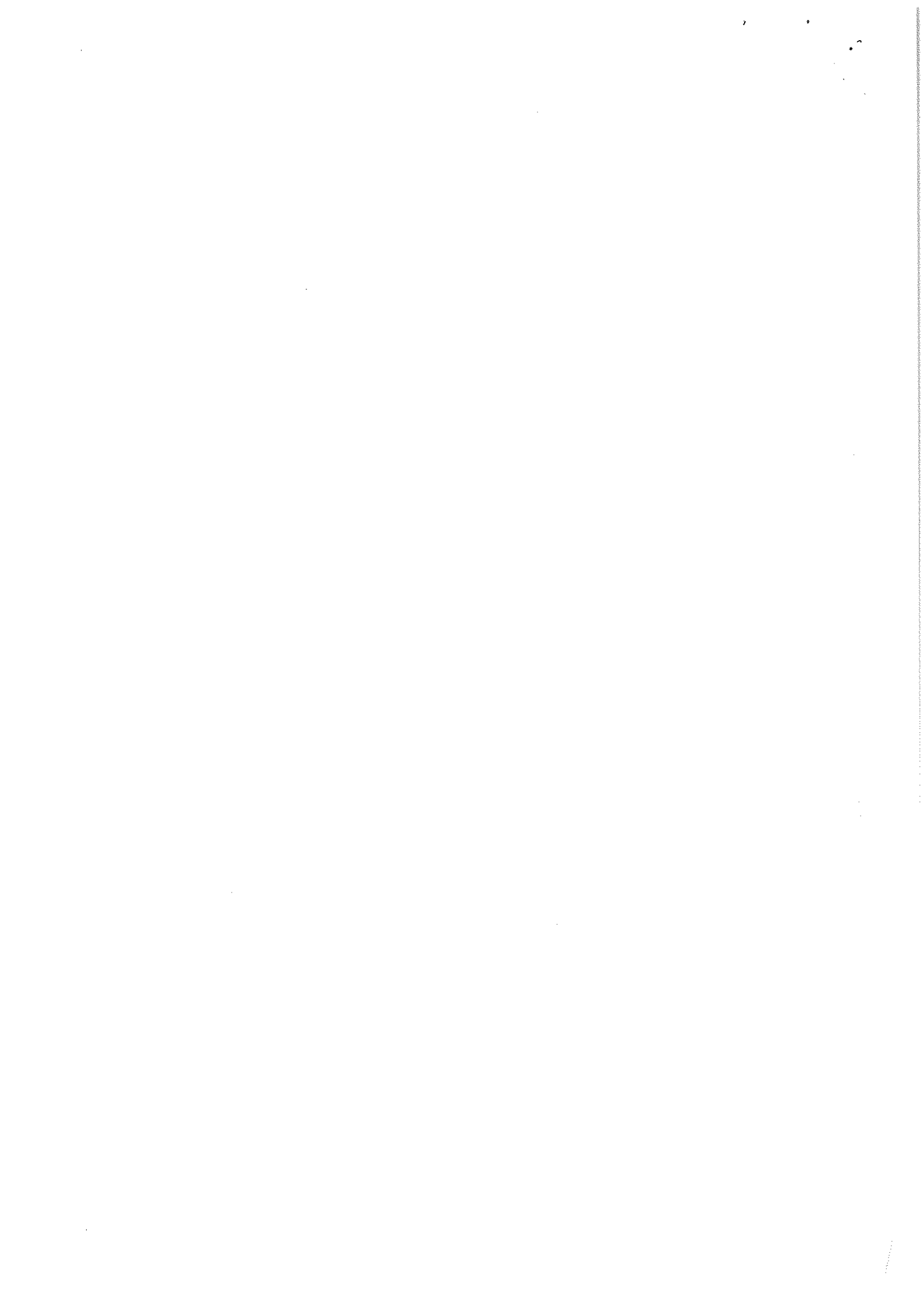
Wywieszono na tablicy ogłoszeń:

....., dnia .....

Zdjęto z tablicy ogłoszeń:

....., dnia .....

Z up. Prezesa
Alina Kaczmarek

SKO.OŚ.405.379.2019

OBWIESZCZENIE

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Poznaniu – na podstawie przepisu art. 33 ustawy z dnia 3 października 2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 247 ze zm.) – zawiadamia o wydaniu decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu Nr SKO.OŚ.405.379.2019 z dnia 29 lipca 2021 roku, orzekającej nieważności decyzji Wójta Gminy Kwilicz z dnia 17 października 2019 roku (RRG.6220.4.2019.OŚ) stwierdzającej brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia polegającego na: „Wykonaniu stawu -ziemnego stawu rybiego służącego do ekstensywnej hodowli ryb. Zaprojektowano staw o powierzchni max. 205 ha i głębokości max. do 2,9 m.”, planowanego na terenie działki o nr ewid. 65/14, obręb Daleszynek oraz o nr ewid. 25/3, obręb Józefowo, gmina Kwilicz.

Decyzję oraz dokumentację sprawy pozostawia się do wglądu dla stron postępowania w Urzędzie Gminy Kwilicz, przez okres 14 dni od dnia podania do publicznej wiadomości, pokój ....., w godzinach pracy Urzędu.

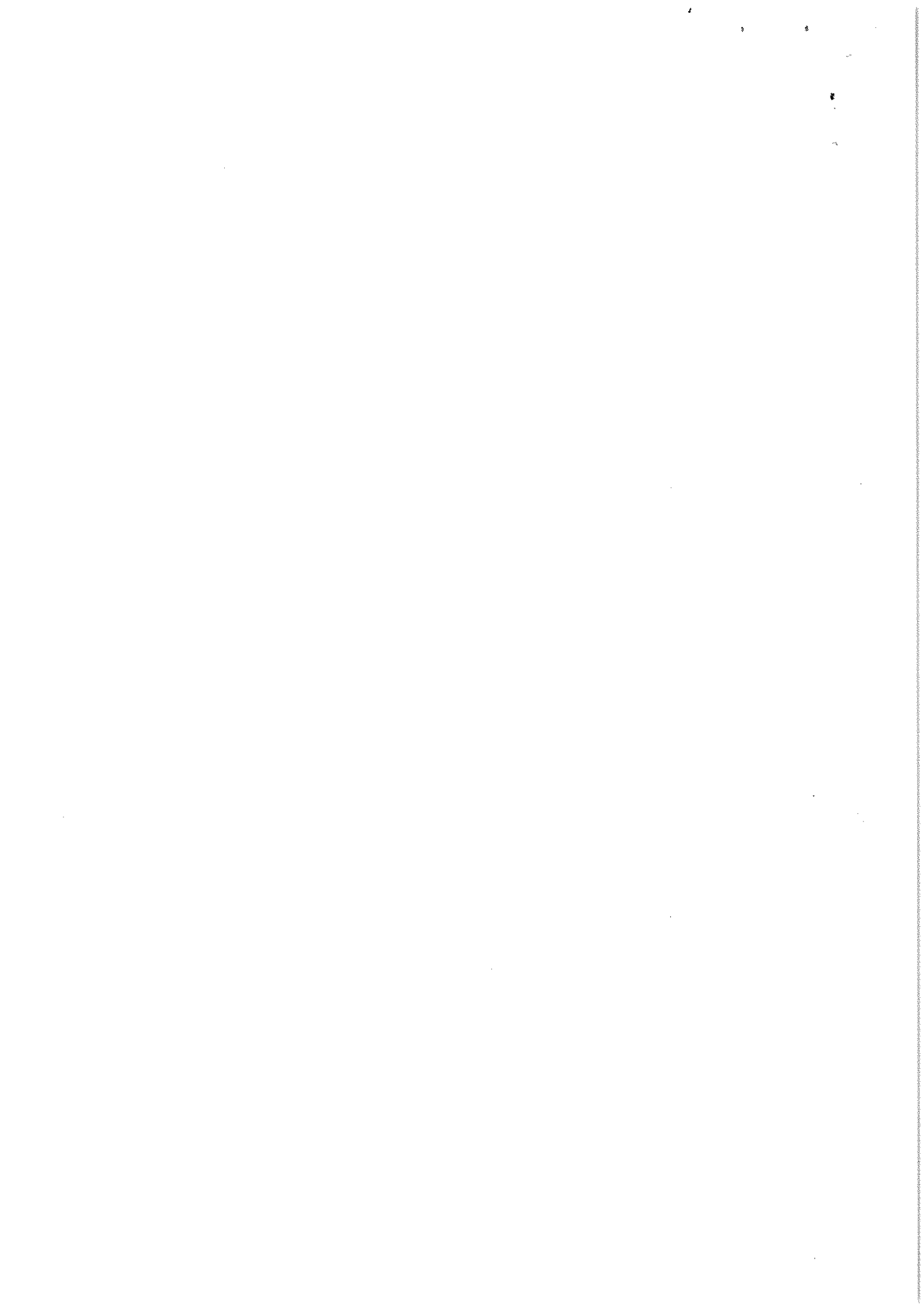
Wywieszono na tablicy ogłoszeń:

....., dnia .....

Zdjęto z tablicy ogłoszeń:

....., dnia .....

Z up. Prezesa
Alina Kaczmarek

**SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
W POZNANIU**

Poznań, dnia 29 lipca 2021 roku

Nr SKO.OŚ.405.379.2019

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Poznaniu w składzie:

Przewodniczący: Alina Kaczmarek

Członkowie: Aneta Molenda – Poślednik (spr.)

Józef Gołaszewski

po rozpatrzeniu w dniu 29 lipca 2021 roku na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu zostało wszczęte postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Wójta Gminy Kwilcz z dnia 17 października 2019 roku (RRG.6220.4.2019.OŚ) stwierdzającej brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia polegającego na: „Wykonaniu stawu - ziemnego stawu rybiego służącego do ekstensywnej hodowli ryb. Zaprojektowano staw o powierzchni max. 2,5 ha i głębokości max. do 2,9 m.”, planowanego na terenie działki o nr ewid. 65/14, obręb Daleszynek oraz o nr ewid. 25/3, obręb Józefowo, gmina Kwilcz.

działając na podstawie przepisu art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1994 roku o samorządowych kolegiach odwoławczych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 570 ze zm.) w zw. z art. 157 § 1, art. 158 § 1 i art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1990 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 735 ze zm.)

or z e k a:

nieważność decyzji Wójta Gminy Kwilcz z dnia 17 października 2019 roku (RRG.6220.4.2019.OŚ) stwierdzającej brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia polegającego na: „Wykonaniu stawu - ziemnego stawu rybiego służącego do ekstensywnej hodowli ryb. Zaprojektowano staw o powierzchni max. 2,5 ha i głębokości max. do 2,9 m.”, planowanego na terenie działki o nr ewid. 65/14, obręb Daleszynek oraz o nr ewid. 25/3, obręb Józefowo, gmina Kwilcz.

Józef Gołaszewski

Alina Kaczmarek

Aneta Molenda-Poślednik

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 października 2019 roku (RRG.6220.4.2019.OŚ) Wójt Gminy Kwilcz, po rozpatrzeniu wniosku Państwa Beaty Komorowskiej i Krzysztofa Komorowskiego, stwierdził brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia polegającego na: „Wykonaniu stawu - ziemnego stawu rybiego służącego do ekstensywnej hodowli ryb. Zaprojektowano staw o powierzchni max. 2,5 ha i głębokości max. do 2,9 m.”, planowanego na terenie działki o nr ewid. 65/14, obręb Daleszynek oraz o nr ewid. 25/3, obręb Józefowo, gmina Kwilcz.

Pismem z dnia 3 grudnia 2019 roku (WOO-IV.723.1.2019.WP) Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Poznaniu wniósł o stwierdzenie nieważności ww. decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. We wniosku podniesiono, że postanowieniem WOO-IV.4220.317.2019.WP.3 opierając się na art. 64 ust. 1b ustawy z dnia 3 października 2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko uzgodnił konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedmiotowego przedsięwzięcia. Postanowienie to zdaniem Wnioskodawcy było wiążące dla Wójta Gminy Kwilcz w toku postępowania zakończonego decyzją ostateczną i organ miał obowiązek wydać postanowienie w oparciu o art. 63 ww. ustawy stwierdzające obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko i ją przeprowadzić. Podniesiono, że Wójt Gminy Kwilcz nie odniósł się w treści decyzji ostatecznej do zgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z planem miejscowym, co jest wymagane art. 80 ustawy. Nadto wskazano, iż najprawdopodobniej Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Poznaniu stwierdziło konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko także postanowieniem, które winne zostać uwzględnione.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Poznaniu po rozpatrzeniu sprawy stwierdza, co następuje.

W myśl przepisu art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 735 ze zm.) organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która:

- 1) wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości,
- 2) wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa,
- 3) dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną,
- 4) została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie,
- 5) była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały,
- 6) w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą,
- 7) zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

Przy czym nie stwierdza się nieważności decyzji z przyczyn wymienionych w art. 156 § 1 pkt 1, 3, 4 i 7, jeżeli od dnia jej doręczenia lub ogłoszenia upłynęło dziesięć lat, a także gdy decyzja wywołała nieodwracalne skutki prawne (art. 156 § 2 k.p.a.). Właściwy do stwierdzenia nieważności decyzji w przypadkach wymienionych w art. 156 k.p.a. jest organ wyższego stopnia, a gdy decyzja wydana została przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze - ten organ (art. 157 § 1 k.p.a.). Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu (art. 157 § 2 k.p.a.). Rozstrzygnięcie w sprawie nieważności decyzji następuje w drodze decyzji a przepisów o milczącym załatwieniu sprawy nie stosuje się (art. 158 § 1 k.p.a.). Jeżeli nie można stwierdzić nieważności decyzji na skutek okoliczności, o których mowa w art. 156 § 2 k.p.a., organ administracji publicznej ograniczy się do stwierdzenia wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa oraz wskazania okoliczności, z powodu których nie stwierdził nieważności decyzji (art. 158 § 2 k.p.a.).

W tym miejscu zasadne jest wskazanie, że wyrokiem z dnia 12 maja 2015 roku (sygn. akt P 46/13, Dz. U. z 2015r., poz. 702) Trybunał Konstytucyjny uznał, że „art. 156 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, ze zm.) w zakresie, w jakim nie wyłącza dopuszczalności stwierdzenia nieważności decyzji wydanej z rażącym naruszeniem prawa, gdy od wydania decyzji nastąpił znaczny upływ czasu, a decyzja była podstawą nabycia prawa lub ekspektatywy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”.

Stwierdzenie nieważności decyzji jest instytucją procesową, służącą do usunięcia z obrotu prawnego decyzji administracyjnych dotkniętych ciężką, kwalifikowaną wadą prawną unormowaną w art. 156 § 1 k.p.a. W przepisie tym chodzi o takie kwalifikowane wady prawne, które sprawiają, że decyzja ostateczna powinna, na zasadzie wyjątku od zasady trwałości takich decyzji, zostać wyeliminowana z obrotu prawnego. Przedmiotem postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji nie jest zatem ponowne rozpoznanie sprawy co do istoty. Instytucja stwierdzenia nieważności decyzji będąca nadzwyczajnym środkiem weryfikacji decyzji administracyjnych i stanowiąca wyjątek od zasady trwałości decyzji ostatecznych wyrażonej w art. 16 k.p.a. oznacza, że tryb ten może być stosowany tylko w sytuacji bezspornego ustalenia wystąpienia przesłanek określonych w art. 156 § 1 pkt 1-7 k.p.a. Przesłanki te z racji ich wyczerpującego wyliczenia nie mogą podlegać wykładni rozszerzającej. Jednocześnie zaistnienie przesłanek stwierdzenia nieważności ocenia się według stanu faktycznego i prawnego sprawy istniejącego w dacie wydania kwestionowanego w trybie nieważności aktu.

Postępowanie prowadzone w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji jest nową sprawą, a zaś nie kontynuacją postępowania prowadzonego w trybie zwykłym, zakończonych decyzją ocenianą w trybie postępowania nieważnościowego. Stosownie do postanowień zawartych w art. 157 § 2 k.p.a. postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczynają się na żądanie strony lub z urzędu.

Pismem z dnia 24 marca 2021 roku (SKO.OŚ.405.379.2019) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Poznaniu zawiadomiło o wszczęciu na wniosek Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu zostało wszczęte postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Wójta Gminy Kwilcz z dnia 17 października 2019 roku (RRG.6220.4.2019.OŚ) stwierdzającej brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia polegającego na: „Wykonaniu stawu -ziemnego stawu rybnego służącego do ekstensywnej hodowli ryb. Zaplanowano staw o powierzchni max. 2,5 ha i głębokości max. do 2,9 m.”, planowanego na terenie działki o nr ewid. 65/14, obręb Daleszynek oraz o nr ewid. 25/3, obręb Józefowo, gmina Kwilcz.

Kwestionowana przez Wnioskodawczynię decyzja Wójta Gminy Kwilcz z dnia 17 października 2019 roku (RRG.6220.4.2019.OŚ) została wydana w oparciu o przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 247ze zm.) - zwanej dalej „u.o.i.ś”

Przed wszystkim wyjaśnić należy, że naruszenie prawa może polegać na błędnej wykładni lub nienależytym zastosowaniu prawa. O rażącym naruszeniu prawa można mówić natomiast w razie oczywistego naruszenia prawa, to jest takiego, gdy dane rozstrzygnięcie stoi w oczywistej sprzeczności z jasno sformułowanym przepisem prawa, to jest takim, który nie wymaga dalszych wyjaśnień (por. wyrok NSA z dnia 30 maja 2008 r., sygn. akt: II OSK 404/08, Lex nr 505307). Doktryna wskazuje, iż rażące naruszenie prawa nastąpi wtedy, gdy istnieje przepis prawny dający podstawę do wydania decyzji administracyjnej, a rozstrzygnięcie zawarte w decyzji, dotyczące praw lub obowiązków stron postępowania, zostało ukształtowane sprzecznie z przesłankami wprost określonymi w tym przepisie prawnym (J. Borkowski, glosa do wyroku NSA z dnia 19 listopada 1992 r., SA/Kr 914/92, Prz. Sąd. 1994, nr 7-8, s. 163). Rażące naruszenie prawa zachodzi więc wtedy, gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią przepisu prawa i gdy charakter tego naruszenia prawa powoduje, że owa decyzja nie może być akceptowana jako akt wydany przez organ praworządny państwa (por. wyrok NSA z dnia 11 grudnia 2008 r., sygn. akt II GSK 373/08, CBOSA). W orzecznictwie podkreśla się, iż w sytuacji, gdy przepis prawa dopuszcza możliwość rozbieżnej jego interpretacji, to wybór jednej z nich nie może być oceniony jako rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., prowadzące do stwierdzenia nieważności decyzji z tego tylko powodu, że interpretacji tej nie podziela organ wyższego stopnia lub sąd rozpoznający sprawę. Rozstrzygające dla oceny, czy zachodzą przesłanki stwierdzenia nieważności z powodu rażącego naruszenia jest stan prawny z dnia wydania decyzji. Na taką ocenę nie może mieć wpływu ani późniejsza zmiana prawa, ani zmiana interpretacji prawa (por.: NSA z dnia 12 września 2012r., I OSK 1107/11; z dnia 17 kwietnia 2012r., II OSK 146/11; z dnia 27 marca 2012r., II OSK 2449/10; z dnia 18 grudnia 2008r., II OSK 972/07; WSA w Białymstoku z dnia 27 kwietnia 2010r. II SA/Bk 58/10, CBOSA).

W konsekwencji stwierdzenie nieważności może dotyczyć tylko przypadków ewidentnego bezprawia, którego nigdy nie można usprawiedliwiać ani tolerować (por. wyrok NSA z dnia 4.07.1996r. o sygn. akt II SA 1621/95, LEX nr 30581, wyroki SN z dnia 22.10.1987r. o sygn. akt III CRN 314/87 publ. OSP z. 1 z 1989r., poz. 4 i z dnia 16.02.1994r. o sygn. akt III ARN 1/94 publ. OSN z. 1 z 1994 r. poz. 1). Na tak rozumiane pojęcie rażącego naruszenia prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. wskazywał także Sąd Najwyższy, który w uchwale z dnia 18 listopada 1993r. (sygn. akt III ARN 56/93, OSNC 1994/5/116) podkreślił, że rażące naruszenie prawa jest zjawiskiem o wyjątkowym charakterze (uzasadnia bowiem w konkretnej sprawie odstępianie od ogólnej zasady stabilności ostatecznych decyzji administracyjnych), wymagającym przeprowadzenia szczególnie wnikliwego postępowania, uwzględniającego w pełni przepisy art. 7, 8 i 77 § 1 k.p.a., a także wypełniającego zawarte w art. 1 Konstytucji RP wskazanie o stosowaniu w praktyce zasad demokratycznego państwa prawnego i udowodnienia, dlaczego uznano je w konkretnej sprawie za rażące.

W doktrynie, jak i orzecznictwie sądowym zgodnie przyjmuje się, że o rażącym naruszeniu prawa, które zgodnie z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. stanowi przesłankę stwierdzenia nieważności decyzji, decydują łącznie trzy przesłanki: oczywistość naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze - skutki które wywołuje decyzja. Przy ocenie cech rażącego naruszenia prawa nie można bowiem zapominać o jednej z naczelnych zasad postępowania administracyjnego - zasadzie trwałości decyzji administracyjnej. Zatem dla uznania, że wystąpiło kwalifikowane "naruszenie prawa", konieczne jest stwierdzenie jaki konkretny przepis został naruszony i wykazanie, iż miało ono charakter rażący.

Jak już wskazano podstawą materialną kwestionowanego rozstrzygnięcia były przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania ww. decyzji.

Z akty sprawy wynika, że planowane przedsięwzięcie - polegające na „Wykonaniu stawu - ziemnego stawu rybiego służącego do ekstensywnej hodowli ryb. Zaprojektowano staw o powierzchni max. 2,5 ha i głębokości max. do 2,9 m.”, planowanego na terenie działki o nr ewid. 65/14, obręb Daleszynek oraz o nr ewid. 25/3, obręb Józefowo, gmina Kwilicz, zostało zakwalifikowane jako przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stosownie do § 3 ust. 1 pkt 88 lit e rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 roku w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 r., poz. 71), czyli do przedsięwzięć, dla których obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko może być stwierdzony.

Zgodnie z art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.i.s. przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko jest wymagane, w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, gdy obowiązek powyższy został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1 tej ustawy.

Przepis art. 63 ust. 1 u.o.i.s. wskazuje, że obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, przy uwzględnieniu łącznie warunków wymienionym w powyższym przepisie tj.

1) rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia, z uwzględnieniem:

- a) skali przedsięwzięcia i wielkości zajmowanego terenu oraz ich wzajemnych proporcji, a także istotnych rozwiązań charakteryzujących przedsięwzięcie,
- b) powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych i zrealizowanych, dla których została wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływanie mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia w zakresie, w jakim ich oddziaływanie mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem,

- c) różnorodności biologicznej, wykorzystywania zasobów naturalnych, w tym gleby, wody i powierzchni ziemi,
  - d) emisji i występowania innych uciążliwości,
  - e) ocenionego w oparciu o wiedzę naukową ryzyka wystąpienia poważnych awarii lub katastrof naturalnych i budowlanych, przy uwzględnieniu używanych substancji i stosowanych technologii, w tym ryzyka związanego ze zmianą klimatu,
  - f) przewidywanych ilości i rodzaju wytwarzanych odpadów oraz ich wpływu na środowisko, w przypadkach gdy planuje się ich powstawanie,
  - g) zagrożenia dla zdrowia ludzi, w tym wynikającego z emisji;
- 2) usytuowanie przedsięwzięcia, z uwzględnieniem możliwego zagrożenia dla środowiska, w szczególności przy istniejącym i planowanym użytkowaniu terenu, zdolności samooczyszczania się środowiska i odnawiania się zasobów naturalnych, walorów przyrodniczych i krajobrazowych oraz uwarunkowań miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego - uwzględniające:
- a) obszary wodno-błotne, inne obszary o płytkim zaleganiu wód podziemnych, w tym siedliska łąkowe oraz ujścia rzek,
  - b) obszary wybrzeży i środowisko morskie,
  - c) obszary górskie lub leśne,
  - d) obszary objęte ochroną, w tym strefy ochronne ujęć wód i obszary ochronne zbiorników wód śródlądowych,
  - e) obszary wymagające specjalnej ochrony ze względu na występowanie gatunków roślin, grzybów i zwierząt lub ich siedlisk lub siedlisk przyrodniczych objętych ochroną, w tym obszary Natura 2000, oraz pozostałe formy ochrony przyrody,
  - f) obszary, na których standardy jakości środowiska zostały przekroczone lub istnieje prawdopodobieństwo ich przekroczenia,
  - g) obszary o krajobrazie mającym znaczenie historyczne, kulturowe lub archeologiczne,
  - h) gęstość zaludnienia,
  - i) obszary przylegające do jezior,
  - j) uzdrowiska i obszary ochrony uzdrowskiej,
  - k) wody i obowiązujące dla nich cele środowiskowe;
- 3) rodzaj, cechy i skalę możliwego oddziaływania rozważanego w odniesieniu do kryteriów wymienionych w pkt 1 i 2 oraz w art. 62 ust. 1 pkt 1, wynikające z:
- a) zasięgu oddziaływania - obszaru geograficznego i liczby ludności, na którą przedsięwzięcie może oddziaływać,
  - b) transgranicznego charakteru oddziaływania przedsięwzięcia na poszczególne elementy przyrodnicze,
  - c) charakteru, wielkości, intensywności i złożoności oddziaływania, z uwzględnieniem obciążenia istniejącej infrastruktury technicznej oraz przewidywanego momentu rozpoczęcia oddziaływania,
  - d) prawdopodobieństwa oddziaływania,
  - e) czasu trwania, częstotliwości i odwracalności oddziaływania,
  - f) powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych i zrealizowanych, dla których została wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływanie mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia - w zakresie, w jakim ich oddziaływanie mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem,
  - g) możliwości ograniczenia oddziaływania.

W myśl art. 63 ust. 3 u.o.i.ś. obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko stwierdza się jednak obligatoryjnie, jeżeli:

- 1) możliwość realizacji przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1, jest uzależniona od ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska;
- 2) z karty informacyjnej przedsięwzięcia wynika, że realizacja przedsięwzięcia może spowodować nieosiągnięcie celów środowiskowych zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

Przy czym ustawa z dnia 3 października 2008 roku obligowała organ w art. 64 ust. 1 do wcześniejszego zasięgnięcia opinii Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska (zwanego dalej "RDOŚ") Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego (zwanego dalej "PPIS") oraz organu Polskich Wód (zwanego dalej "PGWWP").

Równocześnie organ zasięgający opinii przedkłada:

- 1) wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach;
- 2) kartę informacyjną przedsięwzięcia;
- 3) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku (art. 64 ust. 2 u.o.i.ś.).

Zgodnie zaś z art. 64 ust. 3 u.o.i.ś. organy, o których mowa w ust. 1, uwzględniając łącznie uwarunkowania, o których mowa w art. 63 ust. 1, wydają opinię co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku stwierdzenia takiej potrzeby - co do zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

Jednakże stosownie do art. 64 ust. 1b u.o.i.ś. w przypadku gdy dla planowanego przedsięwzięcia regionalny dyrektor ochrony środowiska (RDOŚ) stwierdzi konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko ze względu na oddziaływanie na obszar Natura 2000, zamiast opinii, o której mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1 u.o.i.ś., dokonuje on uzgodnienia w drodze postanowienia. Dodatkowo w przypadku gdy dla planowanego przedsięwzięcia organ właściwy do wydania oceny wodnoprawnej (PGWWP) stwierdzi konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko ze względu na możliwy negatywny wpływ tego przedsięwzięcia na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 i art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, zamiast opinii, o której mowa w art. 64 ust. 1 pkt 4 u.o.i.ś., dokonuje on uzgodnienia w drodze postanowienia (art. 64 ust. 1c u.o.i.ś.).

W konsekwencji obowiązkiem organu I instancji jako organu prowadzącego postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia, było po złożeniu wniosku przez inwestora uzyskanie przed wydaniem postanowienia w trybie art. 63 ust. 1 u.o.i.ś. - stosownych opinii lub postanowień RDOŚ, PPIS oraz PGWWP.

Organ prowadzący postępowanie jest zatem zobowiązany do ustalenia, czy w sprawie zachodzi konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko przy uwzględnieniu stanowiska organów opiniujących/uzgadniających. W przypadku, gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy organ stwierdza bowiem brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przy czym charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (art. 84 ust. 1 i 2 u.o.i.ś.). W przypadku, gdy odstąpiono od konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach powinno także zawierać informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. u.o.i.ś.

Z akt sprawy wynika, iż opinią z dnia 27 marca 2019 roku (ON.NS-72/1-7(2)/19) PPIS w Międzychodzie stwierdził, że dla przedmiotowego przedsięwzięcia nie jest wymagane przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz sporządzenie raportu.

Postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2019 roku (PO.ZZŚ.1.435.71.2019.EM) na podstawie art. 64 ust. 1c u.o.i.ś. PGWWP Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Poznaniu stwierdził potrzebę przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz określił zakres tego raportu m.in. z uwagi na określenie oddziaływania przedsięwzięcia na zasoby wodne oraz zagrożenie osiągnięcia określonych dla nich celów środowiskowych.

Postanowieniem z dnia 12 lipca 2019 roku (WOO-IV.4220.317.2019.WP.3) RDOŚ w Poznaniu w oparciu m.in. o art. 64 ust. 1b u.o.i.ś. uzgodnił konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia i określił zakres raportu o oddziaływaniu na środowisko. Organ wskazał m.in. że lokalizacja przedsięwzięcia planowana jest na terenie objętym formą ochrony przyrody tj. w obszarze Sierakowskiego Parku Krajobrazowego oraz na obszarze Natura 2000 „Puszcza Notecka” (PLB300015).

W ocenie organu rozstrzygającego sprawę wyrażone przez organ opiniujący stanowisko nie jest bezwzględnie wiążące dla organu określającego środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia oraz nie obliguje organ prowadzący postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Jednakże w takiej sytuacji

organ prowadzący postępowanie główne obowiązany jest wskazać uzasadnione przyczyny, z powodu których nie akceptuje np. któregośkolwiek z istotnych ustaleń lub warunków określonych w opinii organu opiniującego. Nie można zatem pominąć czy zakwestionować opinii wyspecjalizowanych jednostek tylko dlatego, że te stanowiska nie są dla organu wiążące. Ustawodawca z racjonalnych względów uznał bowiem za konieczne wypowiedzianie się tego organu w ramach właściwości rzeczowej i jego stanowisko nie może zostać pominięte, zwłaszcza gdy pozostaje w opozycji do głównego rozstrzygnięcia, zaś organ występując o opinię musi dokonać weryfikacji stanowiska organu współdziałającego (por. wyrok NSA z dnia 26 lipca 2016 r. II OSK 2883/14, CBOSA).

Jednakże nie zawsze stanowisko wyrażane przez organy wymienione w art. 64 ust. 1 u.o.i.s. będzie wyrażane w formie niewiążącej opinii. Jak już wskazano ustawodawca określił m.in. w art. 64 ust. 1b i 1c u.o.i.s. sytuacje, w których będzie ono musiało zostać wyrażone w formie wiążącego uzgodnienia wyrażonego w postanowieniu.

Nie ulega wątpliwości, że w przepisie art. 64 u.o.i.s. ustawodawca świadomie wprowadził rozróżnienie pomiędzy uzgodnieniem a opinią organu współdziałającego w ocenie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania danego przedsięwzięcia na środowisko. Istotne jest zatem rozróżnienie mocy wiążącej opinii i uzgodnienia dla postępowania głównego. W orzecznictwie jednoznacznie wskazuje się, że uzgodnienie - w przeciwieństwie do opinii - jest formą o znaczeniu stanowczym, bowiem wiąże organ administracyjny rozstrzygający w postępowaniu głównym. Uzgodnienie jest więc niezbędne dla organu prowadzącego postępowanie główne i nie może być przez ten organ samodzielnie weryfikowane, nawet wówczas gdy postępowanie uzgodnieniowe obarczone byłoby wadami proceduralnymi (por. wyrok NSA z dnia 20 czerwca 2007 r., II OSK 922/06 CBOSA). Uzgodnienie, w przeciwieństwie do opinii, jest więc formą o znaczeniu stanowczym i wiążącym organ administracyjny rozstrzygający w postępowaniu głównym. Wiążący charakter stanowiska zajętego przez organ uzgadniający wyraża się w niemożności wydania decyzji o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko danego przedsięwzięcia w przypadku stanowiska organu uzgadniającego nakazującego przeprowadzenie takiej oceny.

Mając na uwadze powyższe uznać należy, że w niniejszej sprawie wydanie na podstawie obowiązującego w dacie prowadzenia postępowania art. 63 ust. 2 u.o.i.s. postanowienia o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia polegającego na „Wykonaniu stawu - ziemnego stawu rybiego służącego do ekstensywnej hodowli ryb. Zaprojektowano staw o powierzchni max. 2,5 ha i głębokości max. do 2,9 m.”, planowanego na terenie działki o nr ewid. 65/14, obręb Daleszynek oraz o nr ewid. 25/3, obręb Józefowo, gmina Kwilicz a w konsekwencji wydanie decyzji o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla ww. przedsięwzięcia uzależnione było od mających na nie wpływ, postanowień RDOŚ w Poznaniu oraz PGWWP Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Poznaniu w przedmiocie konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedmiotowego przedsięwzięcia. Brak zatem uwzględnienia ww. postanowień organów oceniających obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko uznać należy za rażące naruszenie prawa tj. art. 64 ust. 1b i 1c u.o.i.s. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

W literaturze przedmiotu podnosi się bowiem, że przesłanka nieważności decyzji wymieniona w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. dotyczy zarówno przepisów materialnych, jak i proceduralnych (vide. B. Adamiak, J. Borkowski. Postępowanie administracyjne i sądowo administracyjne. LexisNexis Warszawa 2011, s. 329). Według przedstawicieli doktryny rażące naruszenie prawa, o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., odnosi się również do przepisów proceduralnych, ale jedynie tych, które mogą stanowić podstawę prawną wydawanych decyzji merytorycznych i - zwłaszcza - niemerytorycznych. Za rażące naruszenie przepisów postępowania, które uzasadniałoby stwierdzenie nieważności decyzji, można uznać wydanie decyzji bez uprzedniego przeprowadzenia jakichkolwiek dowodów, niezbędnych dla wyjaśnienia istoty sprawy, czy też wydanie decyzji bez przeprowadzenia dowodów obligatoryjnych w danej sprawie (por. M. Jaśkowska, A. Wróbel. Komentarz K.p.a. Lex 2015 r.). Niewątpliwie brak przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia, w tym brak sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko zawierającego elementy wymienione w art. 66 u.o.i.s. jest rażącym naruszeniem prawa w powyższym rozumieniu, które uzasadnia stwierdzenie nieważności decyzji Wójta Gminy Kwilicz z dnia 17 października 2019 roku (RRG.6220.4.2019.OŚ) stwierdzającej brak potrzeby

przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia polegającego na: „Wykonaniu stawu - ziemnego stawu rybnego służącego do ekstensywnej hodowli ryb. Zaprojektowano staw o powierzchni max. 2,5 ha i głębokości max. do 2,9 m.”, planowanego na terenie działki o nr ewid. 65/14, obręb Daleszynek oraz o nr ewid. 25/3, obręb Józefowo, gmina Kwilicz. Powyższe naruszenie miało bowiem istotny wpływ na wynik sprawy zakończonej decyzją ostateczną. W myśl art. 84 ust. 1 u.o.i.s. w brzmieniu mającym zastosowanie w niniejszej sprawie, w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy organ stwierdza brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Wydanie postanowienia o braku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oraz brak przeprowadzenia tej oceny determinowało treść ostatecznej decyzji Wójta Gminy Kwilicz.

Zgodnie z art. 73 ust. 1 u.o.i.s. postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia. W konsekwencji zakres inwestycji określa inwestor we wniosku. Organ jest natomiast związany zakresem wniosku i nie jest uprawniony do jego modyfikacji.

W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że w sytuacji wszczęcia postępowania na żądanie strony, treść zgłoszonego żądania określa rodzaj sprawy będącej przedmiotem postępowania, a także wyznacza właściwą normę prawa materialnego lub procesowego, która będzie relewantna dla ustalenia zakresu podmiotowego i przedmiotowego postępowania (por. wyrok NSA z dnia 8 marca 2019 r., I GSK 895/18, CBOSA). Organ administracji jest tym żądaniem związany, gdyż tylko i wyłącznie strona składająca podanie określa przedmiot swojego żądania i nim rozporządza. Treść żądania strony wyznacza granice sprawy administracyjnej podlegającej załatwieniu w danym postępowaniu administracyjnym.

We wniosku z dnia 8 marca 2019 roku Inwestor wskazał, że przedsięwzięcie polega na „wykonaniu stawu- ziemnego stawu rybnego służącego do ekstensywnej hodowli ryb. Zaprojektowano staw o powierzchni max. 2,3 ha i głębokości max do 2,9m”. Tymczasem wydane postanowienie Wójta Gminy Kwilicz z dnia 30 września 2019 roku (RRG.6220.4.2019.OŚ) w sprawie braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dotyczy stawu o powierzchni 2,5ha. Analogiczną powierzchnię przedsięwzięcia - inną aniżeli objętą postępowaniem i wnioskiem inwestora – ustala także ostateczna decyzja Wójta Gminy Kwilicz z dnia 17 października 2019 roku (RRG.6220.4.2019.OŚ) stwierdzająca brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia. Mając na uwadze okoliczność, iż rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. może dotyczyć także rażącego naruszenia prawa procesowego, w ocenie organu orzekającego wyjście poza wniosek inwestora i przeprowadzenie postępowania oraz wydanie ostatecznej decyzji z dnia 17 października 2019 roku (RRG.6220.4.2019.OŚ) przez Wójta Gminy Kwilicz stwierdzającej brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla innego przedsięwzięcia stanowi rażące naruszenie prawa, które dodatkowo uzasadnia konieczność stwierdzenia nieważności ww. decyzji ostatecznej.

Jak już wskazano w myśl art. 84 ust. 1 u.o.i.s. w brzmieniu mającym zastosowanie w niniejszej sprawie, w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy organ stwierdza brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. W przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy organ stwierdza brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. W tej decyzji, właściwy organ może określić warunki lub wymagania, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c u.o.i.s., lub nałożyć obowiązek wykonania działań, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b u.o.i.s., w szczególności jeżeli wynikają one z postanowienia, o którym mowa w art. 63 ust. 2a u.o.i.s. Charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (art. 84 ust. 21a i 2 u.o.i.s. w brzmieniu mającym zastosowanie w sprawie).

W myśl postanowień art. 80 ust. 2 u.o.i.s. w przypadku wydawania każdej decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych organ administracji powinien kierować zgodnością lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania

przestrzennego (jeżeli został on uchwalony). Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach może zostać wydana jedynie po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Jednakże nie stanowi rażącego naruszenia prawa brak zawarcia informacji o zgodności inwestycji z planem miejscowym w decyzji Wójta Gminy Kwilicz z dnia 17 października 2019 roku (RRG.6220.4.2019.OŚ), w sytuacji gdy z akt sprawy wynika, że teren inwestycji nie jest objęty ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Przypomnieć w tym miejscu trzeba, iż postępowanie nieważnościowe jest nadzwyczajnym postępowaniem administracyjnym, którego przedmiotem jest wyjaśnienie kwestii, czy w sprawie wystąpiły przesłanki nieważności decyzji. Stąd też w tym postępowaniu organ nie poddaje analizie całego postępowania zwykłego, lecz jedynie mając na uwadze zaskarżoną decyzję, kontroluje, czy jej wydanie może się wiązać z zaistnieniem którejkolwiek z przesłanek określonych w tym przepisie. Jak wskazuje się w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego w postępowaniu nieważnościowym nie ma więc co do zasady miejsca na prowadzenie postępowania dowodowego w takim zakresie, jak to ma miejsce w postępowaniu zwykłym (por. wyrok NSA z dnia 6 maja 2010 r., II OSK 739/09, CBOSA).

Podnieść należy, że w ocenie organu orzekającego w sprawie ostateczna decyzja Wójta Gminy Kwilicz z dnia 17 października 2019 roku (RRG.6220.4.2019.OŚ) nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych, których zaistnienie wykluczyłoby stwierdzenie jej nieważności. Przy ocenie nieodwracalności skutków prawnych należy bowiem brać pod uwagę takie zdarzenia, które mogą stwarzać przeszkody w przywróceniu uprawnień lub w nadaniu ich obowiązkom pierwotnego kształtu. O nieodwracalności skutków prawnych nie przesądza natomiast okoliczność uzyskania warunków zabudowy czy pozwolenia na budowę, ani też fakt realizacji danego przedsięwzięcia. Nieodwracalność skutków prawnych z art. 156 § 2 k.p.a. należy więc rozpatrywać nie w sferze faktów, lecz wyłącznie w płaszczyźnie obowiązującego prawa i środków prawnych, jakimi posługują się w swej działalności organy administracji publicznej, (por. wyrok NSAz 18 listopada 2011 r. II OSK 1638/10, CBOSA). W sferze prawnej decyzja stwierdzająca brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla danego (w następstwie której wydano decyzję o pozwoleniu na budowę i zrealizowano inwestycję) nie wywołuje nieodwracalnych skutków prawnych, skoro istnieje możliwość stwierdzenia nieważności również decyzji o pozwoleniu na budowę - jako decyzji zależnej (por. uchwała NSA z 13 listopada 2012 r. I OPS 2/12 CBOSA).

Mając na uwadze powyższe wydanie przez Kolegium niniejszej decyzji w oparciu o przepis art. 158 § 1 w zw. z art. 156 § 1 k.p.a. jest w pełni uzasadnione.

Józef Gołaszewski

Alina Kaczmarek
POUCZENIE

Aneta Molenda – Pośrednik

1. Strona niezadowolona z niniejszej decyzji może zwrócić się do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji
2. Jeżeli strona nie chce skorzystać z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, może wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargę na decyzję w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji stronie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu.
3. Wymagania co do treści skargi określone zostały w art. 17 i art. 46 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Otrzymują za dowodem doręczenia:

1. strony wg rozdzielnika,
2. Wójt Gminy Kwilicz, ul. St. Wyszyńskiego 23, 64-420 Kwilicz,
3. aa.

